

„Jou verlaten, wel, hoe kan ik dat weten? Ik krijg tweemaal in het jaar brieven van je moeder, in Juni met mijn verjaardag en met Nieuwjaar. In Juni schreef zij mij dat je weer op reis was en zij, sinds je huwelijk, niets meer van je gehoord had en den nieuwjaarsbrief heb ik natuurlijk nog niet. Maar wat zeg je, is zij heengegaan en waarom?”

„Omdat zij niet langer meer verkoos als model te dienen.”

„Verkoos zij dat niet, nu valt zij mij weer mee. Vertel me nu alles, hoor!”

„Och oom, 't is zoo'n lange historie en ik heb altijd een hekel aan vertellen gehad, maar ik zit er geducht in en daarom kom ik u opzoeken. U heeft mij op zoo'n eigenaardige manier gewaarschuwd vóór dat ik dien dwazen coup deed en nu weet ik niemand anders, die mij raden kan.”

„Wel jongen! Nu vind ik dat je vooruit gaat; erkenning van schuld, raad-vragen, conventionele banale dingen, maar in mijn ouderwetsch oog het begin der wijsheid. Biecht op! Ik luister.”

Frank vertelde zoo kort mogelijk alles wat er voorgevallen was tusschen hem en Rose Marie; hun verblijf in den Haag, haar vlucht, zijn terugkeer in Amsterdam, hun zonderling wederzien; haar eischen en de moeielijkheden, waarin zij nu geraakt was.

Hoe kort het verhaal ook duurde, telkens werd het onderbroken door de schel der spreekkamer; de dokter moest nu eens een visschersjongen een doorn uit het vleesch halen, dan weer een vrouw een kies trekken of over de bleekzucht van een meisje zijn oordeel zeggen.

Juffrouw Bol kwam ham en eieren binnen brengen en klaagde haar nood over de hebberlijkheid van den dokter om zijn spreekuur te houden onder het koffiedrinken, waardoor het tot in 't oneindige gerekt werd.

„Ieder zijn plezier, zeg ik altijd, maar dan moet ik toch ook zeggen, mijn dokter heeft al

Juffrouw Bol kwam ham en eieren binnenbrengen.